Súd:	Krajský súd Nitra
Spisová značka:	12Co/87/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	4116209187
Dátum vydania rozhodnutia:	13. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Soňa Zmeková
ECLI:	ECLI:SK:KSNR:2024:4116209187.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej v právnej veci žalobcu: H2G, s.r.o., so sídlom 953 05 Čierne Kľačany 387, IČO: 36 562 378, zastúpeného JUDr. Ľubošom Noskovičom, advokátom so sídlom Líščie nivy 7, 821 08 Bratislava, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. X, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Milan Kukučka, s. r. o. so sídlom Farská 7, 949 01 Nitra, IČO: 52 007 308, o zriadenie vecného bremena, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 16C/177/2016-169 zo dňa 10.05.2019 takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie zriadil v prospech vlastníka stavby so súpisným č. XXX, zapísanej na LV č. XXXX, katastrálne územie C., vecné bremeno spočívajúce v práve cesty vo forme prechodu peši a prejazdu povozom, osobnými motorovými vozidlami a nákladnými motorovými vozidlami cez časť pozemku - parc. č. D. XXXX/X orná pôda o výmere 2128 m2 a cez časť pozemku parc. č. D. XXXX/X orná pôda o výmere 2127 m2, zapísané na LV č. XXXX katastrálne územie C., ktorých aktuálnym vlastníkom je žalovaný, za účelom prístupu k stavbe na podnikanie, opravy a údržbu stavby, a to v rozsahu vyznačenom dielmi č. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 a 9 na geometrickom pláne č. 154/2018, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou tohto rozsudku (výrok I.). Druhým výrokom rozsudku zriadil v prospech vlastníka stavby so súpisným č. XXX, zapísanej na LV č. XXXX, katastrálne územie C. vecné bremeno spočívajúce v práve vlastníka stavby užívať zastavanú časť pozemku parc. č. D. XXXX/X orná pôda o výmere 2128 m2 a cez časť pozemku parc. č. D. XXXX/X orná pôda o výmere 2127 m2, zapísané na LV č. XXXX katastrálne územie C., ktorých aktuálnym vlastníkom je žalovaný, za účelom výkonu vlastníckych práv v rozsahu vyznačenom dielmi č. 3, 4, 7 a 8 na geometrickom pláne č. 108/2016, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou tohto rozsudku. Žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému jednorazovú odplatu za zriadenie vecného bremena vo výške 190 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.). Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok IV.). V odôvodnení súd uviedol, že žalobca po zmene petitu žiadal zriadenie vecného bremena vo vyššie uvedenom znení z dôvodu, že prístup k stavbe v jeho vlastníctve nie je možné zabezpečiť iným spôsobom, pričom cez pozemky žalovaného vedie cesta napojená na miestnu komunikáciu, ktorá už viac ako 30 rokov slúži ako prístupová cesta k stavbe. Tento rozsudok súd prvej inštancie oprel o ustanovenie § 135c ods. 1, 2, 3, § 151n ods. 1, 2, 3, § 151o ods. 1, 2, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa úspechu vo veci s odkazom na ustanovenie § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, účinného od 01.07.2016 (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“).

2. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že na zriadenie vecného bremena spočívajúceho v práve prechodu tak, ako ho požaduje žalobca, sú splnené zákonné podmienky. Bolo preukázané a medzi stranami bolo nesporné, že žalobca je vlastníkom stavby s. č. XXX v kat. úz. C. a žalovaný je vlastníkom pozemkov registra "E" parc. č. XXXX/X E. XXXX/X v kat. úz. C., cez ktoré žalobca požaduje zriadiť vecné bremeno vo forme práva prechodu, čím je daná aktívna i pasívna legitimácia subjektov. Žalobca nepopieral, že je spoluvlastníkom priľahlej nehnuteľnosti (parc. č. XXXX), no táto nemá priame napojenie na existujúcu miestnu komunikáciu a bolo by nevyhnutné opätovne zriaďovať vecné bremeno cez ďalšie pozemky. Z miestnej obhliadky vyplynulo, že k stavbe žalobcu vedie asfaltová cesta cez pozemky žalovaného, ktorá je využívaná ako prístup k stavbe a má napojenie na miestnu komunikáciu. Okolo stavby sa nachádzajú polia a vinohrady. Priľahlý pozemok, ktorý žalovaný označil ako pozemok, cez ktorý má žalobca možný prístup k stavbe, je vo vzdialenosti cca 20 m od pozemku žalovaného, ktorý je obrábaný. Z obhliadky však nevyplynulo, že tento pozemok je napojený na miestnu komunikáciu. K uvedenej okolnosti strany sporu nenavrhli a ani neoznačili žiadny dôkazný prostriedok, preto súd vychádzal zo skutkového stavu, ktorý vyplynul z obsahu súdneho spisu, najmä z vykonanej miestnej ohliadky. V čase rozhodnutia súdu žalobca už nebol ani spoluvlastníkom priľahlého pozemku, pretože tento previedol na spoluvlastníka. Konanie žalobcu žalovaný označil za šikanózne a v rozpore s dobrými mravmi, pretože žalobca mal možnosť prístupovej cesty, no sám sa o ňu pripravil. K tomu súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že žalobca mal možnosť cez uvedený pozemok prístupovej cesty, ktorou by bolo možné dostať sa k verejnej komunikácii, preto nie je možné toto konanie považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a ani ako konanie šikanózne. Žalobca preukázal, že uvedený pozemok neprevádzal na spoločníka s cieľom „poškodiť" žalovaného, ale za účelom účtovného vyrovnania a podnikateľskej činnosti nadobúdateľa. Navyše žalovaný v konaní potvrdil, že možná prístupová cesta by prichádzala do úvahy cez pozemok vo vlastníctve žalobcu a vo vlastníctve Slovenskej republiky, t. j. aj tretieho subjektu, s ktorým by žalobca musel viesť rokovania ohľadom prístupu cez tieto pozemky, a nie je vylúčené, že by rovnako muselo dôjsť k podaniu žaloby o zriadenie vecného bremena. Po zvážení všetkých vyššie uvedených skutočností súd urobil záver, že je splnená jedna z podmienok na zriadenie vecného bremena, teda že vlastník stavby - žalobca - nie je súčasne vlastníkom priľahlého pozemku.

3. Rovnako súd prvej inštancie považoval za splnenú aj druhú podmienku pre zriadenie vecného bremena, teda že prístup vlastníka k stavbe nemožno zabezpečiť inak, t. j. na zmluvnom základe. Žalobca viacerými písomnými vyjadreniami žalovaného preukázal, že nie je ochotný uzatvoriť nájomnú zmluvu a ani zriadiť vecné bremeno za náhradu. Žalovaný síce uvádzal, že bol pripravený na zmluvnom základe a za primeranú náhradu usporiadať so žalobcom vzájomné vzťahy, no k usporiadaniu vzťahov v tomto smere nedošlo. Primeranosť žalovaným požadovanej náhrady vo výške 50 eur mesačne nie je možné na základe vykonaného dokazovania konštatovať a k uvedenej skutočnosti nebol predložený a ani navrhnutý žiadny dôkaz. Listom zo dňa 27.08.2018 žalovaný požiadal žalobcu o vrátenie pozemkov a aj v záverečnej reči jeho právny zástupca uviedol, že by chcel pozemky užívať. Za tejto situácie sa ako nepravdepodobné javilo usporiadanie vzájomných vzťahov na zmluvnom základe a pripravenosť žalovaného so žalobcom zmluvne si usporiadať vzťahy. Žalovaný tvrdil, že žalobca má možnosť si zabezpečiť prístup k stavbe na zmluvnom základe s inými subjektmi, keďže hospodári na susedných pozemkoch pravdepodobne na zmluvnom základe, no tieto skutočnosti nepreukázal a zostali len v rovine tvrdenia.

4. Náhradu za zriadenie vecného bremena podľa návrhu žalobcu súd považoval za primeranú, a to s ohľadom na závery znaleckého posudku predloženého žalobcom. Žalovaný náhradu spochybnil, keď uviedol, že daná výška nereflektuje obmedzenie jeho vlastníckeho práva v pomere k získanej výhode žalobcu spočívajúcej v užívaní predmetných pozemkov bez právneho dôvodu od r. 2016, pričom žalobca realizuje podnikateľskú činnosť za účelom dosahovania zisku, avšak žalovaný nepredložil a ani nenavrhol žiadny dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia a uvedenú otázku si súd nebol oprávnený sám vyhodnotiť. Rozsah vecného bremena, ako bol špecifikovaný geometrickým plánom, súd považoval za nevyhnutný na účel vecného bremena - prechodu pešo, osobnými i nákladnými motorovými vozidlami, aby splnilo svoj hospodársky účel, a na druhej strane obmedzilo žalovaného ako povinného z vecného bremena v nevyhnutnej miere.

5. Súd vzal do úvahy aj skutočnosť, že ide o vážny zásah do práv vlastníka pozemku a zvažoval pomer výhody, ktorú právo cesty poskytuje vlastníkovi stavby, a ujmy, ktorá bude spôsobená vlastníkovi

pozemku. V nadväznosti na to dospel k záveru, že zriadenie vecného bremena spočívajúceho v práve cesty je v spravodlivom pomere. Zohľadnil, že na pozemku žalovaného sa nachádza asfaltová cesta, ktorá bola aj v minulosti družstvom využívaná ako prístupová cesta k stavbe, preto je na tento účel prispôsobená. Taktiež zohľadnil náklady, ktoré by bolo treba vynaložiť na zriadenie novej cesty cez iný pozemok (či už vo vlastníctve žalobcu, alebo ním užívaný na zmluvnom základe) s napojením sa na miestnu komunikáciu, ktoré by boli neprimerane vysoké v porovnaní s ujmou, ktorá bude spôsobená vlastníkovi pozemku. Navyše vzhľadom na skutočnosť, že na pozemku žalovaného sa už asfaltová cesta nachádza, je jeho využitie žalovaným na iný účel (bez značných nákladov na jej odstránenie) značne obmedzené. Vzhľadom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že hmotnoprávne podmienky žaloby v časti zriadenia vecného bremena v práve prechodu sú dané, preto žalobe v tejto časti vyhovel.

6. Žalobca okrem toho požadoval zriadenie vecného bremena spočívajúceho v práve vlastníka stavby užívať zastavanú časť pozemku za účelom výkonu vlastníckych práv v rozsahu vyznačenom dielmi č. 3, 4, 7 a 8 na geometrickom pláne č. 108/2016. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že ide o neoprávnenú stavbu zriadenú na pozemku žalovaného bez jeho súhlasu. Spornou otázkou bola aktívna legitimácia žalobcu na podanie takejto žaloby. S ohľadom na aktuálnu judikatúru najvyšších súdnych autorít súd prvej inštancie dospel k záveru, že aktívna vecná legitimácia žalobcu je daná. Aktuálna judikatúra sa od názoru o nedostatku aktívnej legitimácie vlastníkov stavieb odklonila od skôr prezentovaných názorov, pričom z jej záverov vyplýva, že i vlastníci stavieb majú aktívnu legitimáciu na usporiadanie vzťahov podľa § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Uvedený záver vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/46/2017 zo dňa 27.02.2018, keď uviedol, že § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka umožňuje vlastníkovi neoprávnenej stavby domáhať sa žalobou úpravy vzťahov k neoprávnenej stavbe a predovšetkým môže podať návrh na zriadenie vecného bremena za náhradu, ktoré je nevyhnutné k výkonu vlastníckeho práva k stavbe. S uvedeným názorom sa súd prvej inštancie stotožnil a konštatoval, že aktívna legitimácia žalobcu je daná. Z nesporných tvrdení mal za preukázané, že časť stavby tak, ako je vyznačená v geometrickom pláne, je zriadená na pozemku žalovaného a ide teda o stavbu neoprávnenú. Jej odstránenie vzhľadom na jej účel i skutočnosť, že ide o časti stavby tvoriace jeden celok, nie je účelné a rovnako nie je dôvodné jej prikázanie vlastníkovi pozemku, a to i s poukazom na to, že v danej veci je súd viazaný žalobným návrhom. Jediným spôsobom na usporiadanie vzájomných vzťahov medzi vlastníkom stavby a vlastníkom pozemku je zriadenie vecného bremena za náhradu. Tento návrh žalobcu súd považoval pre splnenie všetkých podmienok na jeho zriadenie za dôvodný, a preto aj v tejto časti žalobe vyhovel. Rozsah zriadeného vecného bremena zároveň považoval za nevyhnutný na riadny výkon vlastníckeho práva k stavbe. K námietke žalovaného o neprimeranosti náhrady odkázal už na skôr uvedené dôvody. K námietke žalovaného, že znalec F. G. nemôže relevantne stanovovať primeranú odplatu, lebo je zapísaný v odbore odhadu hodnoty poľnohospodárskej pôdy, pričom sa vyjadruje k hodnote vecného bremena k nehnuteľnostiam, ktoré sú vedené ako zastavaná plocha; uviedol, že z LV č. XXXX a z katastrálnej mapy pre kat. úz. C. vyplýva, že časti stavieb sú postavené na parcelách č. XXXX/X E. XXXX/X, evidovaných ako orná pôda, preto sa vznesená námietka javí nedôvodná. Za nedôvodnú súd považoval aj námietku ohľadom nevykonateľnosti petitu žalobcu z dôvodu nemožnosti zapísať geometrický plán iba sčasti, a to s ohľadom na vyjadrenie Okresného úradu Nitra, katastrálneho odboru.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho posúdenia veci. V odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie neúplne a nesprávne zistil skutkový stav veci, keď v bode 14. a 16. rozsudku uviedol údaje o rozsahu vlastníckeho práva žalobcu (žalobca nie je vlastníkom parcely reg. „C“ č. XXX/X - orná pôda o výmere 3665 m2) a nesprávne uviedol aj skutočnosti o umiestnení stavby žalobcu (záber stavby cez parcely č. XXXX, XXXX E. XXXX). Takto nesprávne zistený a označený skutkový stav veci spôsobuje zmätočnosť a nezrozumiteľnosť rozsudku. Skutočný rozsah užívacieho práva žalobcu vo vzťahu k obmedzeniu vlastníckeho práva je širší, ako ho žiadal priznať v petite a ako sa nakoniec aj skutočne premietol do výroku rozsudku. Žalobca v súčasnosti reálne užíva a v budúcnosti aj bude užívať celé okolie prislúchajúce k jeho nehnuteľnostiam (stavbám), a preto stanovenie rozsahu vecného bremena podľa pripojených geometrických plánov č. 154/2018 a č. 108/2016 neodráža skutočný a trvalo obmedzujúci zásah do jeho vlastníckeho práva. Súd podľa žalovaného pri rozhodovaní nevzal do úvahy tzv. spravodlivý pomer medzi výhodou žalobcu a jeho obmedzením (t. j. nevýhodou žalovaného). On sa z rozsudku nedozvedel nič o usporiadaní užívacích vzťahov k okoliu stavby, hoci súd mal za povinnosť skúmať rozsah požadovaného vecného bremena a spôsob jeho reálneho vykonávania (realizácie). Z geometrických plánov č. 154/2018 a

č. 108/2016 a miestnej ohliadky bolo preukázané, že žalobca do jeho vlastníckeho práva zasahuje okrem neobmedzeného užívania plochy pozemkov i neoprávnenou (nepovolenou) stavbou, ktorá je v geometrickom pláne č. 108/2016 označená dielmi 7 a 8. Žalobca využíva celé okolie svojich stavieb, ktoré si upravil podľa svojich predstáv, pričom túto plochu využíva bez obmedzenia na podnikateľské účely a tiež na svoju propagáciu za účelom dosahovania zisku. Žalobca ako jediný momentálne rozhoduje, kto a akým spôsobom vstúpi do areálu, ktorý on užíva. V spodnej časti pozemku, ktorý je tiež v jeho vlastníctve, sa nachádza žalobcom vybudovaná uzamykateľná brána, no jej zriadenie a používanie nie je nijako upravené. Je teda výlučne na rozhodnutí žalobcu, či sa on k predmetu svojho vlastníctva dostane. Ďalším dôkazom o nerešpektovaní jeho vlastníckych práv je zriadenie (zabudovanie) vedenia inžinierskych sietí na predmetných nehnuteľnostiach v jeho vlastníctve. Žalobca nemôže byť aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby podľa § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. V konaní poukázal na uvedený nepomer nenáležitej výhody žalobcu k výške navrhovanej odplaty za vecné bremeno a taktiež na nesprávnosť postupu súdneho znalca, ktorý navyše ani nebol oprávnený podať znalecký posudok v príslušnom odbore. Neobstojí vyjadrenie súdu, že časti stavieb sú postavené na parcelách č. XXXX/X E. XXXX/X, pričom tieto sú evidované ako orná pôda. Žalobca relevantne nepreukázal výšku primeranej odplaty za zriadenie vecného bremena, lebo súdny znalec F. G. nemá oprávnenie na podanie znaleckého posudku v príslušnom odbore a odvetví. Súd mal preto žalobu pre neunesenie dôkazného bremena zamietnuť, prípadne ustanoviť príslušného znalca s oprávnením. Nie je možné vzniknutú situáciu pričítať na jeho ťarchu a tvrdiť, že nepredložil a ani nenavrhol žiadny dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia. Žalobca je pánom sporu a jeho zaťažuje dôkazné bremeno. Určenie výšky náhrady vždy závisí od úvahy súdu, ktorá musí byť riadne zdôvodnená s ohľadom na všetky okolnosti prípadu, preto záver súdu o tom, že nie je oprávnený sám si uvedenú otázku vyhodnotiť, je nesprávny. On navrhoval primeranú odplatu vo výške 50 eur mesačne, ktorú vzhľadom na hospodársku činnosť žalobcu považoval za primeranú a existenčne ho neohrozujúcu. Súd neskúmal možnosť alternatívneho prístupu k stavbe žalobcu. Je pravdou, že priľahlý pozemok už nie je vo vlastníctve žalobcu, ale žalobca tento pozemok na zmluvnom základe stále užíva a hospodári na ňom, rovnako tak na všetkých okolitých pozemkoch s výnimkou pozemkov, ktoré patria žalovanému. Ak žalobca má možnosť zabezpečiť si prístup k stavbe na zmluvnom základe po priľahlých pozemkoch, nemôže jeho ako žalovaného diskvalifikovať to, že práve na jeho pozemkoch sa nachádza asfaltová cesta, a preto je prístup pre žalobcu po tejto komunikácii pohodlnejší a menej finančne náročný. Nesprávny je aj záver súdu prvej inštancie, že možná prístupová cesta by prichádzala do úvahy cez pozemok vo vlastníctve žalobcu a vo vlastníctve Slovenskej republiky, t. j. tretieho subjektu, s ktorým by žalobca musel viesť rokovania ohľadom prístupu cez tieto pozemky, a nie je vylúčené, že by rovnako muselo dôjsť k podaniu žaloby o zriadenie vecného bremena. Parcela H. I. XXXX je vo vlastníctve Slovenskej republiky a je v rovnakom režime ako parcela H. I. XXXX, cez ktorú je zabezpečený prístup z obce C.. Žalovaný v odvolaní namietal aj nevykonateľnosť rozsudku; čiastočný zápis geometrických plánov je síce prípustný, ale takýto čiastočný zápis nie je možný pri zápise vecných bremien, ak ide o pozemky registra E. Odôvodnenie rozsudku ohľadne nároku žalobcu nespĺňa náležitosti predpísané zákonom tak, aby bolo jasné, zrozumiteľné a preskúmateľné. Súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom pri nerešpektovaní ustanovenia § 220 ods. 2 CSP znemožnil jemu (žalovanému), aby uskutočnil jemu patriace procesné práva, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Uviedol, že rozsah priznaného vecného bremena vyplýva z geometrických plánov, ktoré sú súčasťou rozsudku, pričom tieto reflektujú nevyhnutný záber pozemkov vo vlastníctve žalovaného tak, aby bol zabezpečený riadny výkon jeho vlastníckych práv, predovšetkým nevyhnutný prístup k stavbe. Domnelé úvahy a dohady žalovaného mimo merita veci o „usporiadaní užívacích práv k okoliu stavby“ sú neopodstatnené. K zásahu do vlastníckeho práva žalovaného „neoprávnenou stavbou“ považuje za potrebné uviesť, že ide o altánok v jeho vlastníctve bez súpisného čísla - drevená stavba bez základu, ktorá bola vybudovaná ešte niekdajším družstvom približne v r. 1975, ktorú on z dôvodu hrozby zrútenia iba renovoval na pôvodnom pôdoryse. Pokiaľ má žalovaný tendenčne problém aktuálne s rozsahom vecného bremena, paradoxne opačne ako tvrdil v priebehu konania, tak on má za to, že s poukazom na kontradiktórnosť konania mal túto požiadavku nielen formulovať v pôvodnom konaní, ale aj uskutočniť príslušné procesné úkony v rámci dokazovania na preukázanie jeho tvrdení. Rozsah stanoveného vecného bremena v zmysle priložených GP k rozsudku definuje výhradne nevyhnutný záber pozemkov žalovaného pre výkon jeho vlastníckeho práva. Bránu osadenú v „spodnej časti“ pozemku nevybudoval on, ale ešte družstvo, ktoré malo aj pozemky žalovaného združené do družstevného užívania. Inžinierske siete on rekonštruoval v zmysle platných stavebných povolení, čo v konečnom dôsledku potvrdzuje aj

čiastočné transparentné financovanie z prostriedkov eurofondov. Žalovaný spochybnil znalca prvýkrát až v záverečnej reči. Keďže žalovaný je vlastníkom ornej pôdy a daň z nehnuteľností neplatí za zastavanú plochu, ale za ornú pôdu, jeho argumentácia s cieľom pokúsiť sa vyvrátiť závery predkladaného znaleckého posudku je neopodstatnená. Poukázal na ustanovenie § 1 ods. 2 zákona č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov a o zmene niektorých zákonov, podľa ktorého je pozemok žalovaného pozemkom na poľnohospodárske účely. Primárne sa snažil na pozemky žalovaného dojednať uzatvorenie nájomného vzťahu, no neúspešne, lebo návrh žalovaný neprijal, i keď obvyklú cenu, resp. spôsob jej určenia stanovuje priamo zákon o nájme poľnohospodárskych pozemkov. Dotknuté pozemky vo vlastníctve žalovaného sú z minulých období stavebnotechnicky prispôsobené ako prístupové komunikácie k stavbe v jeho vlastníctve a na tento účel slúžili aj niekdajšiemu družstvu. Pre vylúčenie akejkoľvek argumentácie žalovaného o údajnej inej alternatíve prístupu uviedol, že výhradne pozemky žalovaného sú smerované a lokalizované k primárnej časti stavby, kde sú umiestnené všetky vchodové priestory, preto by už len z tohto dôvodu bol akýkoľvek iný prístup, cez iné alternatívne pozemky, bez ohľadu na akokoľvek náročné budovanie novej komunikácie, neúčelný a nič neriešiaci. Čo sa týka jeho aktívnej legitimácie na podanie návrhu podľa § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka, on poukazoval na príslušné rozhodnutia vyšších súdnych inštancií (rozsudky Najvyššieho súdu ČR zo dňa 06.12.2001 sp. zn. 22Cdo 1090/2000 a 22Cdo 2764/2006), ale predovšetkým na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.02.2018 sp. zn. 6Cdo/46/2017. Námietka žalovaného o nevykonateľnosti rozsudku je zjavne neopodstatnená, keďže sa k nej vyjadril aj príslušný katastrálny odbor na základe dopytu súdu. Výklad ÚGKK zo dňa 20.01.2014 č. KO-7941/2013-1135, na ktorý poukázal žalovaný, s prejednávanou vecou ani len okrajovo nesúvisí, pričom rieši primárne úradnú overiteľnosť geometrických plánov, resp. problematiku zhotovovania geometrických plánov. V danom prípade sú oba geometrické plány už zhotovené a úradne overené. Predmetný výklad ÚGKK nikde neuvádza zavádzajúce konštatácie o nemožnosti čiastočného zápisu GP tak, ako sa to snaží žalovaný prezentovať.

9. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 12Co/166/2019-236 zo dňa 14.07.2020 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

10. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný na Najvyšší súd Slovenskej republiky ako na dovolací súd, ktorý tento rozsudok uznesením sp. zn. 9Cdo/182/2021 zo dňa 24.05.2023 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd zároveň zrušil aj uznesenie Okresného súdu Nitra z 28. augusta 2020 č. k. 16C/177/2016-259 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Nitra z 12. januára 2021 č. k. 16C/177/2016-306 a aj uznesenie Okresného súdu Nitra z 12. januára 2021 č. k. 16C/177/2016-308.

11. Žalovaný v dovolaní namietal, že v odvolacom konaní prejednávala a rozhodovala spor členka senátu JUDr. Denisa Šaligová, ktorá prejednávala ten istý spor na súde prvej inštancie, a teda, v odvolacom konaní rozhodovala vylúčená sudkyňa v zmysle § 49 ods. 2 CSP (§ 420 písm. e/ CSP), a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Podľa žalovaného sú rozhodnutia súdov nižšej inštancie nepreskúmateľné, lebo svoje rozhodnutia stroho odôvodnili, bez vysporiadania sa so všetkými podstatnými tvrdeniami žalovaného, v rámci hodnotenia dôkazov neprihliadali na vyjadrenia a dôkazy ním predložené a skutkový stav vyhodnotili jednostranne v jeho neprospech, čím nebolo zachované rovné postavenie strán sporu. Žalovaný zároveň namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Skutočný rozsah užívacieho práva žalobcu vo vzťahu k obmedzeniu užívacieho práva žalovaného je širší, ako ho žalobca žiadal v petite priznať. Žalobca podľa neho ako jediný momentálne rozhoduje, kto a akým spôsobom vstúpi do areálu, ktorý užíva. Takýto výkon práva nemôže požívať právnu ochranu a stav, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, a nemôže byť zhojený postupom žalobcu podľa § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalobca nemôže byť aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby podľa tohto ustanovenia. Poukázal na § 151o ods. Občianskeho zákonníka a na konanie žalobcu, ktorý v priebehu konania previedol vlastnícke právo k pozemku na tretiu osobu, čím sa vlastným zavinením zbavil prístupu k svojej stavbe, a preto mu nemožno priznať právo nevyhnutnej cesty, keďže nikto nesmie mať výhodu zo svojej nepoctivosti. Súdy podľa neho neskúmali alternatívnosť prístupu k stavbe žalobcu. Žalobca mal a aj má možnosť zabezpečiť si prístup k stavbe na zmluvnom základe po priľahlých pozemkoch. Žalovaný sa nestotožnil s takým právnym posúdením, podľa ktorého

by vlastník stavby mohol podať návrh podľa § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalovaný namietal aj nevykonateľnosť petitu.

12. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu považoval dovolanie žalovaného za neprípustné a navrhol dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietnuť.

13. Dovolací súd konštatoval, že dovolateľ v podanom dovolaní namietal, že v konaní na odvolacom súde spor rozhodovala vylúčená sudkyňa ako členka senátu JUDr. Denisa Šaligová. Uvedená sudkyňa prejednávala ten istý spor na súde prvej inštancie, a preto v odvolacom konaní rozhodovala vylúčená sudkyňa v zmysle § 49 ods. 2 CSP. Na rozhodnutie, či sudkyňa rozhodovala na odvolacom súde ako vylúčená sudkyňa, bolo potrebné určiť, či jej činnosť v predmetnej veci ako sudkyne na súde prvej inštancie napĺňalo znaky rozhodovania a prejednávania sporu podľa § 49 ods. 2 CSP, podľa ktorého vylúčený je sudca, ktorý prejednával a rozhodoval ten istý spor na súde inej inštancie. Dovolací súd konštatoval, že podľa obsahu spisu žaloba bola doručená súdu prvej inštancie 12.04.2016 a vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyni JUDr. Denise Šaligovej, ktorá následne dala pokyn na výzvu žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku. Po uhradení súdneho poplatku bol spis opätovne predložený sudkyni, ktorá vytýčila termín pojednávania na 18.10.2016, pričom zároveň dala pokyn na doručenie návrhu s prílohami žalovanému spolu s predvolaním. Žalobca potom doručil súdu zmenu žaloby spolu so znaleckým posudkom. Zo zápisnice o pojednávaní z 18.10.2016 vyplýva, že súd po vyvolaní veci zistil, že sa dostavili strany sporu a ich právni zástupcovia, ktorí zhodne uviedli, že sa pokúsia doriešiť vec mimosúdne a oznámia, či došlo k dohode. Na to súd pojednávanie odročil na termín 09.03.2017. Právna zástupkyňa žalobcu dodatočne predložila súdu zmenu žaloby, originál znaleckého posudku a geometrický plán, ktoré súd krátkou cestou doručil právnemu zástupcovi žalovaného, a uvedené doklady založil súd do súdneho spisu. Právna zástupkyňa žalobcu súdu potom oznámila, že k mimosúdnej dohode nedošlo, a žiadala pokračovať v konaní. Podľa zápisnice o pojednávaní z 09.03.2017 strany sporu zhodne uviedli, že sa pokúsia ešte posledný krát vyriešiť vec mimosúdne. Súd pojednávanie odročil z dôvodu preloženia sudcu na Krajský súd v Nitre na neurčito. V ďalšom časovom období bola vec v rámci platných rozvrhov práce Okresného súdu Nitra prideľovaná iným sudcom tohto súdu. Po meritórnom rozhodnutí veci súdom prvej inštancie 10.05.2019 bola vec predložená na rozhodnutie o odvolaní Krajskému súdu v Nitre a vec bola rozhodnutá rozsudkom Krajského súdu v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a členiek senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej.

14. Dovolací súd dospel k záveru, že v danej fáze konania pri doručení žaloby s prílohami a zmeny žaloby s prílohami žalovanému, ako aj nariadení pojednávaní (ktoré si vyžadovalo prípravu sudcu na pojednávanie okrem iného aj oboznámením sa s predmetnou vecou a obsahom podaní nachádzajúcich sa v súdnom spise), mala sudkyňa možnosť nadobudnúť vedomosti o prejednávanej veci a osobne sa s prejavmi strán sporu ako aj s ich návrhmi na dokazovanie, resp. jednotlivými dôkaznými prostriedkami oboznámiť; sudkyňa teda prejednávala spor (aj keď len v danom úseku časti konania) na súde prvej inštancie, čo má za následok jej vylúčenie v predmetnom spore v inej inštancii v zmysle § 49 ods. 2 CSP. Ak sudkyňa, ktorá prejednávala vec na súde prvej inštancie, rozhodovala vo veci aj na odvolacom súde, bola vylúčená, a postupom odvolacieho súdu došlo k naplneniu procesnej vady vyplývajúcej z ustanovenia § 420 písm. e) CSP. Na základe toho dovolací súd urobil záver, že dovolanie žalovaného je dôvodné, preto rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Dovolací súd zároveň bez ďalšieho zrušil aj súvisiace uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania, keďže vzhľadom na zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci samej bolo predčasné. Vzhľadom na uvedené sa dovolací súd nezaoberal opodstatnenosťou uplatnenia iných dovolacích námietok.

15. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd v tomto odvolacom konaní rozhodoval opätovne viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP). Vec prejednal bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 177 ods. 2 písm. c/, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Preto tento rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP znovu ako vecne správny potvrdil a zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Konanie na súde prvej inštancie bolo začaté za účinnosti predchádzajúceho procesného predpisu - zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, účinného do 30.06.2016. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie a aj odvolacieho súdu bol už od 01.07.2016 účinný nový procesný predpis - zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Súdy postupovali v konaní v súlade s ustanovením § 470 ods. 1, 2 CSP, podľa ktorého: (1) Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti. (2) Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

17. Odvolací súd k dôvodom uvedeným v rozhodnutí dovolacieho súdu poznamenáva, že v prvom odvolacom konaní si senát odvolacieho súdu uvedomoval, že uvedená sudkyňa pôvodne bola vo veci zákonnou sudkyňou na súde prvej inštancie, no keďže vychádzal z dovtedajšej súdnej praxe, kedy sa konanie sudcu na súde nižšej inštancie bez prejednania veci na prvoinštančnom pojednávaní vo všeobecnosti nepovažovalo za dôvod pre jeho vylúčenie v odvolacom konaní, konal a rozhodoval s uvedenou sudkyňou. V aktuálnom odvolacom konaní odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vec prejednal v novom zložení odvolacieho senátu v súlade s platným rozvrhom práce.

18. Dovolací súd sa vzhľadom na uvedený dôvod podstatný pre zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie odvolaciemu súdu nezaoberal opodstatnenosťou uplatnenia iných dovolacích námietok žalovaného (vyššie v bode 11.). Aj napriek dôvodom, ktoré uvádzal žalovaný v dovolaní podanom Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, odvolací súd pri opätovnom prejednaní odvolania nedospel k tomu, že by bolo potrebné meniť jeho závery uvedené v predchádzajúcom potvrdzujúcom rozsudku. Uvedené dôvody boli takmer zhodné s odvolacími dôvodmi smerujúcimi proti rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd vysporiadal tak, že tieto dôvody nepovažoval za opodstatnené. Preto aj v súčasnom odvolacom konaní odvolací súd v zmenenom zložení senátu napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Na dôvažok v zmysle § 387 ods. 2 CSP odvolací súd dodáva nasledovné:

19. Odvolací súd sa stotožnil s výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj s jeho odôvodnením, pretože na podklade skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov urobil správny právny záver o tom, že pre zriadenie vecného bremena boli splnené hmotnoprávne podmienky, lebo žalobca ako vlastník stavby nie je súčasne vlastníkom priľahlého pozemku. Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukázal na pozemok vo vlastníctve žalobcu, ktorý bol v priebehu konania prevedený na F. G. B., tak v konaní nebolo preukázané, že cez tento pozemok by žalobca mohol zriadiť prístupovú cestu, ktorá by viedla až k verejnej komunikácii. Samotná skutočnosť, že žalobca na priľahlých pozemkoch hospodári, neznamená, že má aj objektívnu možnosť zabezpečiť si prístup k stavbe na zmluvnom základe. Vybudovanie asfaltovej cesty by značne znehodnotilo pozemky, na ktorých hospodári, navyše tieto pozemky nie sú v jeho vlastníctve. Zriadeniu vecného bremena v podobe vybudovania prístupovej cesty by obdobne musela predchádzať dohoda žalobcu s vlastníkmi priľahlých pozemkov, resp. podanie žaloby na zriadenie vecného bremena. Je logické, že žalobca zvolil zriadenie vecného bremena už cez vybudovanú asfaltovú cestu, ktorá sa aj v minulosti používala ako prístupová cesta k stavbám. Pokiaľ bol žalovaný toho názoru, že žalobca je vlastníkom okolitých pozemkov, po ktorých by bolo možné zabezpečiť prístup k stavbe a zároveň aj k verejnej komunikácii, mal túto skutočnosť uviesť pred súdom prvej inštancie a zároveň mal navrhnúť vykonanie dôkazu na jej preukázanie. Súd prvej inštancie vykonal aj obhliadku, z ktorej nemal za preukázanú možnosť vybudovania prístupovej cesty cez pozemky žalobcu, ktorou by bolo možné dostať sa k verejnej komunikácii. Podľa obsahu spisu žalovaný označil ako alternatívu pozemok, cez ktorý by bolo možné zabezpečiť prístup k stavbe a ktorý sa nachádza cca 20 m od jeho pozemku, no z obhliadky súdu nevyplynulo, že tento pozemok je napojený na miestnu komunikáciu. Pokiaľ žalobca tvrdil, že inú prístupovú cestu si k jeho stavbe nevie zabezpečiť bez toho, aby sa dohodol s vlastníkmi okolitých pozemkov, nemohol ani predkladať dôkazy na vybudovanie takejto prístupovej cesty. Bolo práve na žalovanom, aby - ak o takejto ceste vedel - upozornil na ňu súd a navrhol aj vykonanie ďalších dôkazov za účelom preukázania jeho tvrdenia.

20. Skutočnosti o väčšom rozsahu užívania pozemkov vo vlastníctve žalovaného, v akom bolo zriadené napadnutým rozsudkom, predniesol žalovaný prvýkrát až pred odvolacím súdom. K tomu treba uviesť,

že žalobca navrhol rozsah zriadenia vecného bremena, a pozemky žalovaného môže užívať len v súdom určenom rozsahu. Pokiaľ bol žalovaný toho názoru, že rozsah zriadenia vecného bremena mal byť iný, než ako ho žalobca v konaní navrhoval, mohol to namietať v konaní pred súdom prvej inštancie. Ak by užívanie pozemkov vo vlastníctve žalovaného skutočne presahovalo súdom zriadené vecné bremeno, žalovaný má možnosť v súlade so zákonom podniknúť ďalšie kroky s cieľom ochrany jeho vlastníctva.

21. Vo vzťahu k námietkam žalovaného o uzamykateľnej bráne a vybudovaní inžinierskych sietí odvolací súd uvádza, že tieto otázky presahovali rámec sporu a priamo s ním nesúviseli. Záleží od žalovaného, či v tomto smere podnikne nejaké právne kroky.

22. Žalovaný súdu prvej inštancie vytýkal aj to, že znalec F. G. nebol oprávnený na vypracovanie znaleckého posudku, ktorým bola stanovená výška odplaty, a preto mal súd žalobu pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom zamietnuť, alebo ustanoviť iného znalca, ktorý by bol oprávnený na vypracovanie znaleckého posudku. Ustanovenie takéhoto znalca však žiadna zo strán nenavrhla a súd bez návrhu takto postupovať nemohol (§ 185 CSP). Žalovaný si tiež mohol dať vypracovať súkromný znalecký posudok (§ 209 ods. 1 CSP), ktorým by preukázal, že odplata ním požadovaná vo výške 50 eur mesačne je primeraná. Pokiaľ dala posudok vypracovať len jedna zo strán, súd nemal dôvod ustanoviť iného znalca, ak to žiadna strana nenavrhla. V civilnom sporovom konaní platí zásada kontradiktórnosti, čo znamená, že strany na podporu svojich tvrdení majú navrhnúť aj dôkazy, ktorými by preukázali svoje tvrdenia. V opačnom prípade by platilo, že len žalobca má predkladať posudky na stanovenie odplaty, a to až potiaľ, pokiaľ by žalovaný nepovažoval výšku odplaty za adekvátnu. Bez návrhu jednej zo strán súd prvej inštancie teda nemal dôvod ustanoviť iného znalca na určenie výšky odplaty.

23. Pri stanovení náhrady za zriadenie vecného bremena bolo potrebné zohľadniť jednak hodnotu práva zodpovedajúcu vecnému bremenu a hodnotu obmedzenia vlastníckeho práva, a tiež bolo treba prihliadať na všetky okolnosti, za akých stavba zostala bez prístupu k verejnej komunikácii, ako aj na všetky negatívne skutočnosti, ktoré so sebou prinesie zriadenie vecného bremena. Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti významné pre ocenenie výšky náhrady by bolo vhodné, aby znalec stanovil určité cenové rozpätie náhrady, aby súd na základe konkrétnych okolností daného prípadu mohol stanoviť v rámci tohto rozpätia výšku odplaty za zriadenie vecného bremena. Ako už bolo vyššie uvedené, len žalobca predložil znalecký posudok, zatiaľ čo žalovaný nenavrhol žiadny dôkaz, ktorý by deklaroval správnosť jeho tvrdenia o výške ním požadovanej odplaty 50 eur mesačne. Nebol navrhnutý ani žiadny dôkaz v podobe vypracovania nového súkromného znaleckého posudku. Pri aplikácii zásady kontradiktórnosti súd nemal inú možnosť, ako rešpektovať dôkaz predložený jednou zo strán (žalobcom), keďže druhá strana (žalovaný) svoje tvrdenia žiadnym dôkazom nepodložila.

24. Súd prvej inštancie sa v bode 31. rozsudku zároveň zaoberal pomerom výhody, ktorá bude poskytnutá vlastníkovi stavby, a ujmou, ktorá bude spôsobená vlastníkovi pozemkov. Podstatná je aj skutočnosť, že cesta, ktorá bude slúžiť na prístup k stavbám žalobcu, je už vybudovaná a roky sa ako prístupová cesta k stavbám používa. Nejde o novovybudovanú cestu, ktorou by zrazu došlo k znehodnoteniu pozemkov žalovaného. Žalovaný by túto cestu už v súčasnosti nemohol požívať na iný účel, napr. na pestovanie poľnohospodárskych plodín. Znehodnotenie pozemkov pod cestou nastalo už v minulosti, keď došlo k jej vybudovaniu. Súd pre rozhodnutie o výške odplaty musí mať nejaký reálny podklad (napr. v podobe znaleckého posudku, stanovenia výšky odplaty za obdobné zriadenie vecného bremena v podobnej lokalite, a pod.), o ktorý môže rozhodnutie o výške odplaty oprieť. Jediným dôkazom určujúcim výšku odplaty za zriadenie vecného bremena bol v danom spore znalecký posudok predložený žalobcom. Súd preto svoje rozhodnutie mohol oprieť práve o tento dôkaz a s ohľadom na jeho obsah a závery nemal dôvod ho spochybňovať. Žalovaný mohol pri pochybnostiach navrhnúť aj vypočutie znalca, ktorý by bližšie objasnil stanovenie výšky odplaty, čo však tiež neurobil.

25. Žalovaný namietal aktívnu legitimáciu žalobcu na podanie žaloby podľa § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Táto však vyplýva aj z právneho názoru Najvyššieho súdu SR prezentovaného v rozhodnutí zo dňa 27.02.2018 sp. zn. 6Cdo/46/2017 a napríklad aj z obdobných rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/1090/2000 a 22 Cdo/2764/2006. Aktívnou legitimáciou žalobcu sa podrobne zaoberal aj súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení rozsudku pod bodom 32., na ktorú odvolací súd odkazuje považujúc za nadbytočné uvádzať tie isté dôvody.

26. K samotnej vykonateľnosti rozsudku sa súd prvej inštancie vyjadril v bode 32. odôvodnenia, pričom poukázal na úradný záznam z 10.04.2019, z ktorého je zrejmé, že petit žaloby podľa návrhu žalobcu možno zapísať do katastra. Vychádzajúc z uvedeného stanoviska odboru katastra nehnuteľností nemal súd dôvod jeho vyjadrenia spochybňovať.

27. Žalovaným vytýkaná nesprávnosť skutkových zistení súdu prvej inštancie o rozsahu vlastníckeho práva žalobcu nespôsobuje podľa názoru odvolacieho súdu zmätočnosť a nezrozumiteľnosť rozsudku. Pri označení vlastníctva k parcele č. XXX/X - orná pôda o výmere 3665 m2 súd vychádzal z listu vlastníctva č. XXXX (v spise na č. l. 5), podľa ktorého žalobca bol vlastníkom tejto nehnuteľnosti. Podľa aktuálneho čiastočného výpisu z listu vlastníctva č. XXXX je vlastníkom parcely č. XXX/X F. G. B.. Táto nehnuteľnosť však nie je predmetom zriadenia vecného bremena, a preto nesprávny údaj o aktuálnom vlastníkovi v čase rozhodovania súdu nemá žiadny vplyv na výrok rozsudku. Podstatný na liste vlastníctva č. XXXX je zápis stavby s. č. XXX, ktorá sa nachádza na parcele č. XXXX/XX, čo súd prvej inštancie aj v bode 14. odôvodnenia rozsudku uviedol. Pri konštatovaní o umiestnení stavby podľa snímky z katastrálnej mapy zrejme došlo v bode 16. rozsudku k chybe v písaní. Táto chyba však nemala vplyv na nezrozumiteľnosť rozsudku, keďže ďalej v odôvodnení súd správne uvádzal parcely č. XXXX/X E. XXXX/X.

28. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie v konaní postupoval v súlade s ustanoveniami aktuálneho procesného predpisu, pričom správne prihliadal na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, a vzniknutú situáciu zhodnotil komplexne. S ohľadom na odôvodnenie rozsudku odvolací súd konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky podstatné námietky žalovaného opísané v odvolaní, a jeho odôvodnenie zodpovedá požiadavkám upraveným v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pričom toto rozhodnutie odvolací súd nezhodnotil ako arbitrárne, nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie správne posúdil danú situáciu a svoje právne závery dostatočne odôvodnil citovanými, správne aplikovanými v tom čase platnými a účinnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. S ohľadom na to odvolací súd nemohol posúdiť odvolanie žalovaného ako opodstatnené, a tak napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie.

29. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému patrí plná náhrada trov vynaložených v tomto štádiu konania. Zároveň bol žalobca úspešný v rámci celého konania. Odvolací súd preto v súlade s ustanovením § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 453 ods. 3 CSP rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).